

A photograph of a tree-lined path in autumn. The path is covered in fallen orange and yellow leaves. Sunlight filters through the dense canopy of green and yellowing trees, creating a warm, golden glow. The path leads into the distance, flanked by tall, mature trees.

ILUZE DOBY

JAN ŠUBA

Vydavatel: Jan Šuba-Makniha.cz

rok vydání: 2015

©Jan Šuba-Makniha.cz

©Všechna práva vyhrazena!

ISBN 978-80-88080-00-8 (pdf)

ISBN 978-80-7548-006-4 (ePub)

ISBN 978-80-7548-007-1 (MOBI)

Předmluva:

Bylo 21. prosince 2013 a já jsem zrovna prožíval chvíle vánoční pohody. Říkal jsem si, že je potřeba posunout můj život zase o stupeň výše, ale nevěděl jsem jak. Po zhlédnutí televizních zpráv následovaných věčně se opakujícími pohádkami jsem si uvědomil, že je potřeba něco změnit. Věděl jsem, že já nikdy nikoho nepřesvědčím, ale příběh staršího muže, který vypráví svůj život v 21. století, by zaujmout mohl. Tato myšlenka ve mně zrála dlouhou dobu, ale prvotní impuls k napsání této knihy mi dal paradoxně sám prohnitý systém. Systém, kde jsou v popředí lidé, kteří si nezaslouží taková místa okupovat. Lidé bez morálky, lidskosti a radosti ze života. Rozhodl jsem se tedy napsat fiktivní příběh člověka, který podle mého názoru není zase tak daleko od pravdy a dnešní „reality“ světa. Pojednává o muži, který ve středním věku svého života vypráví, co všechno zažil a prožil právě v 21. století. I když jeho cesta životem byla plná zvrátů, uvědomil si, že lidské hodnoty jsou úplně jinde, než do nás bylo po generace vtlačováno. Tato kniha popisuje všechny významné události, které se staly ve 21. století. Jak jsem již psal, děj a události jsou vymyšlené, ale myslím si, že jsou velmi blízko pravdě. Věřím, že vám tato kniha, stejně jako mně, otevře oči. Nabízí vám možnost uvědomit si, v čem zde lidé žijí a jaké absurdní věci jsou v dnešním světě podporovány. Gratuluji všem, co knihu dočtou až do konce, a ještě více gratuluji těm, co si z knihy něco „odnesou“.

Poděkování:

Děkuji tomuto absurdnímu systému a všem neuvědomělým lidem, kteří mě doslova donutili sepsat tuto knihu. Děkuji paní Čejkové, že mi řekla, ať zkusím napsat knihu. Děkuji rodině, která s trpělivostí opravovala pravopisné chyby. Děkuji Jolaně za to, že mě neustále utvrzovala v tom, že kniha má potenciál. Ze všeho nejvíce ovšem děkuji své duši a odvaze, které mi povolily napsat tuto knihu, bez toho, aby má duševní schránka a mé zdraví utrpěly zásadní újmu.

1. kapitola:

Začátek mého života

Jmenuji se Jonathan Newman a narodil jsem se dne 21. prosince 1990 na planetě Utopia. Naše planeta značně připomínala okolní planety ve vesmíru, avšak něco na ní bylo špatně. Lidstvo, které na ní žilo, si totiž myslelo, že je jediným pánem vesmíru a podle toho se také tak chovalo. Moje pouť životem na planetě Utopia začala mým narozením ve městě Newtown. Žil jsem ve státě s příznačným názvem Avalon. Z mého jména, ale i z názvu města, bylo zřejmé, že jsem byl zrozen na planetu Utopia proto, abych se znovuzrodil a našel své opravdové Já, které se během všech mých minulých životů ztratilo někam do „vzduchoprázdna“.

Narodil jsem se do klidné a spořádané rodiny. Můj otec William byl internetový obchodník a moje maminka Jane učila na základní škole. Vždycky mě fascinovalo, s jakou chutí a vervou se stará nejen o mě, ale i o naše známé, kamarády a příbuzné. Jelikož jsem vyrůstal jako jedináček, cítil jsem se jako avalonská královna. Všechno, co jsem si přál, jsem měl a všechno, co jsem neměl, jsem mít chtěl. Ve většině případů jsem to také dostal.

Otec byl internetový obchodník, který prodával různé věci na internetu. Vedlo se mu opravdu dobře, a tak jsme si v den mých půlkulatých pátých narozenin pořídili psa. Táta mu dal jméno Průzkumník, protože internetový prohlížeč, prostřednictvím kterého vydělával peníze, se v té době jmenoval také průzkumník aneb slavný „Explorer“. Od první chvíle, co jsem viděl našeho Průzkumníka, jsem se do něj zamiloval. Byl to bernský salašnický pes a měl výraz, jakoby se pořád smál, i když spal. Maminka říkala, že podobný výraz má tatínek, když se dívá v televizi na fotbal, tudíž s mým otcem tvořili u televize skvělou dvojici.

Jakožto člověk, který bydlí na vesnici, jsem znal každého druhého kluka v okolí, a proto jsem měl docela hodně kamarádů. Do školy jsme chodili do naší polorozpadlé budovy poblíž ulice Hampshire, kde jsem potkal svého prvního „opravdového“ kamaráda. Jmenoval se Steven, bydlel tři bloky od nás a pocházel ze sportovní rodiny, takže překypoval spoustou energie. Dospělí lidé tomu kdysi říkali hyperaktivita, ale já si dodnes myslím, že měl zkrátka o trochu více chuti do života než všichni ostatní.

Na svůj první školní den jsem se moc těšil, protože jsem vídával svoji matku, jak se každý den vrací domů nabitá energií a elánem do života. Později se ovšem ukázalo, že vše, co vypadá navenek růžově a pozitivně, nemusí být ve svém jádru takové, jak se jeví.

Naše škola nebyla honosná, ale o to více z ní vyzařovala magičnost a historie datující se od 14. století. Když se podívám zpětně na fotky z mého prvního školního dne, nemohu se přestat smát. Kšandy, kalhoty vytáhnuté až k bradě, naleštěné černé boty a „ulíznutá“ ofinka ve stylu germánského vůdce 1. říše, ze mě dělaly fešáka „pár exceláns“. V té době a ještě dalších mnoho let poté jsem byl naivní a myslel jsem si, že škola je od toho, aby studenta naučila stát se moudrým a uznávaným člověkem. Dnes si myslím, že škola není základem života, jak se všude píše. Největší „školu“ nám totiž dává sám život.

Svůj první den si pamatuji naprosto přesně právě kvůli Stevenovi, který na mě podle mého mínění zbyl, protože každého, kdo si vedle něj sedl, tahal za ucho a děti si od něj rychle odsedávaly. Přestože jsem se na svůj první den pilně připravoval, přišel jsem do třídy jako poslední. Když jsem vešel do místnosti, celá třída zmlkla. Ve dveřích jsem stál já, ve stylu vůdce germánské říše s kalhotami vytaženými až k bradě a vesele jsem si to štrádoval ke Stevenovi se slovy: „Ahoj, já jsem Jonathan, máš tady volno?“ na což se mi dostalo odpovědi: „Poznávám tě, táta se na tebe dívá v historických dokumentech, jak tam mácháš rázně pravačkou, jsi to ty?“ V té době jsem nevěděl, koho má na mysli. V domnění toho, že je dobré být podobný člověku, který je v televizi, jsem odpověděl: „Ano, to jsem přesně já.“

Dodnes si myslím, že tato odpověď byla hlavním důvodem, proč jsem se mohl stát tím, kdo může sedět se Stevenem v lavici. Jako jediný jsem byl ušetřen šikany a stal se jeho dobrým kamarádem. Ve třídě bylo pouze osm lavic, kde bylo přesně rozesazeno, jak se na konzervativní Avalon sluší a patří, osm chlapců a stejný počet děvčat. Náš učitel se jmenoval Lawrence Hawkins. Byl vysoký, moudrý a zkušený vypravěč, který se přesně hodil do vesnického školního konceptu, aneb všechno vím a všechno znám. Pan Hawkins své vyprávění dovedl k takové dokonalosti, že deset ze šestnácti lidí uspal a Marthyho, jenž seděl přede mnou, dohnal dokonce do tak hlubokého spánku, že ze spaní řval absurdní věty typu: „Já už budu hodný. Vypněte toho pána v televizi,“ nebo „Mami, je neděle, nech mě ještě spát.“

Jelikož pan Hawkins dokázal i hodinu počtů rozvést ve vyprávění, stal se mým nejoblíbenějším předmětem tělocvik. Ten většinou probíhal na louce v areálu

školy. Pan Hawkins se posadil na lavičku a se slovy: „Hrajte si a běda vám, kdo mě vyruší z hlubokého přemýšlení,“ pro změnu do pěti minut usnul zase on.

Na hodině tělocviku se mi líbila volnost a svoboda, kterou jsem ve svém životě hledal a chtěl získat. Dováděli jsme na louce za zvuku pištícího Marthyho a společně se Stevenem, který si nenechal ujít žádné jeho pošádlení, jsme si užívali hodiny tělesné výchovy. Po pár letech chození do školy jsem ztratil veškeré iluze o tom, že vás škola může někam posunout a naučit věci do života. Pod vedením pana Hawkinse, který při hodinách přírodovědy vyprávěl o svém psovi, jak se naučil chodit čůrat na „sousedovic“ zahrádku a při hodině dějepisu nám pouštěl na starém promítači jeho první auto vyrobené v roce 1953, to prakticky ani nebylo možné.

Poté, co jsme přestoupili do vyššího stupně, stal se pan Hawkins naším třídním učitelem a některé předměty nás vyučovali jiní učitelé. Byl to po těch letech nezvyk, ale musím přiznat, že příjemný. Ono poslouchat hodinu co hodinu pana Hawkinse, bylo někdy opravdu náročné.

Moje dětství se točilo většinou kolem sportu a řádění s kluky z Newtownu. Škola nám končila nejpozději ve tři hodiny odpoledne, protože pan Hawkins byl po polední pauze natolik unavený, že musel jít domů, a tak byl dostatek času na různé lumpárny. Do svých šestnácti let jsem vlastně nevěděl, co to jsou starosti a jaký je skutečný život. Často k nám jezdil strýček Ben, který byl tělem a duší básník, a tak jeho mluva byla tvořena verši. Mezi nejznámější verše patřily věty typu: „Prsa, zadky ty já rád, s nimi já jsem kamarád,“ či „Ať je jaro nebo zima s Beníkem je vždycky prima.“

Strýček Ben byl bratr otce a jeho povahové vlastnosti byly čistě sangvinistické. Měl rád lidi a společnost, ale jakmile přišla řeč na to, co by opravdu chtěl ve svém životě dělat, rychle přešel na jiné téma. Jak jsem později zjistil, strach byl silnější než jeho touha, a proto se svého snu nikdy nedočkal.

Jednou, když u nás byla vánoční besídka a venku snad po šesti letech napadl metr sněhu, mi strýček řekl věc, která mi v pozdějším věku hodně dala. I když byl opilý, z jeho slov byla cítit upřímnost, aneb jak se říká: „Teprve, když se opijeme, mluvíme pravdu, i když může bolet.“

Jeho slova zněla takto: „Až se jednou v životě budeš rozhodovat mezi pohodlnou a nepohodlnou situací, vždy si vyber tu nepohodlnou, protože jenom tak se ve svém životě posuneš zase o stupínek výše a nezůstaneš zaseknut ve stejném bodě jako já.“

I když jsem v té době neměl rozum a bylo mi „čerstvých“ dvanáct let, pochopil jsem, že ve svém životě se zřejmě s podobnými situacemi budu setkávat více, než je zdrávo.

Jak už jsem zmiňoval dříve, mé dětství nebylo ničím neobvyklé. Pár rozbitých kolen, trápení souseda Wickemora, běhání se Stevenem po městečku, škola a další povinnosti, které mě měly připravit na svět „dospělých“. Každý den probíhal prakticky stejně, kdy si člověk ani neuvědomoval, že stále přicházejí věci stejné a monotematické. Až na pár výjimek jako je špičkování s jiným důchodcem než byl pan Wickemore a obdržení jiné známky, která se nepohybovala v rozmezí od A do C, se opravdu nic výjimečného v mém životě nedělo.

Už v tak útlém věku se mi na tomto světě něco nezdálo a nemohl jsem přijít na to, co to je. Dodnes si myslím, že dětství je nejlepší období, protože člověk nemusí řešit, co bude zítra, co bylo včera a žije jen tady a teď. To se jeví jako základ života – žít tady a teď. Jediný, kdo si zachoval toto životní krédo, byl opět můj strýček, kterého všichni považovali za nedospělého, a tak trochu blázná, protože se netrefoval ideologicky do života „dospělých“. Při mých vzpomínkách mohu s jistotou tvrdit, že strýček patřil k deseti lidem, kteří mě nejvíce inspirovali.

Moji rodiče chtěli, aby ze mě něco bylo. Snili o tom, že ze mě bude vrcholový sportovec, herec, vědec nebo uznávaný doktor. Od svých sedmi let jsem začal hrát na piano, jenže můj učitel bohužel „z ničeho nic“ zemřel. Pamatuji si, jak říkával: „Johnatane, ty bys hrál tak hezky, kdyby ses jednou za čas trefil místo do dřeva nad klávesou do klávesy.“

Byl to lidumil a měl se mnou svatou trpělivost. I Steven, který musel zkusit všechno, co dělám já, byl podle pana učitele lepší pianista než já. Po smrti pana učitele jsme se dali se Stevenem na fotbal, protože v Avalonu je to sport číslo jedna. Chodili jsme do místní akademie města Newtown. Naše městečko bylo malé, ale pamatovalo slavné časy, kdy jsme hráli třetí nejvyšší avalonskou soutěž. Nebýt smolného penaltového kopu v důležitém utkání o druhou příčku, po kterém bylo vyskleno okno paní Grantové, mohli jsme pomýšlet i na postup do druhé ligy. Už tehdy jsem byl naštván na svoji povahu, která se snažila všem vyhovět a se všemi být zadobře. Tudíž když mi trenér Bradbury řekl: „Budeš hrát útočníka,“ hrál jsem útočníka, i když mě vždy bavilo bránit.

Každý sport, který člověk vykonává, je pro jeho ducha a hlavně tělo ten nejlepší způsob, jak se mu odvděčit. Fotbal jsem měl opravdu rád. Napomáhala tomu i škola s panem Hawkinsem, jemuž za posledních sedm let, co ho znám, došla slova a omezil se pouze na vyprávění typu: „Jo, to když jsem byl ještě mlád,“ a „Jo, to když ještě v Avalonu jezdívali po silnicích koně.“

Díky nulovým prioritám ve škole se moje duše mohla naplno oddávat hře jménem fotbal. Jelikož jsem měl fotbal opravdu rád, můj pokoj vypadal jako muzeum fotbalového stadionu Rudých ďáblů. Dokonce jsme se Stevenem sbírali hráčské karty a v naší sbírce jsme měli jednu kartu, která měla značnou hodnotu. Steven ji ukořistil na fotbalovém stadionu Rudých ďáblů, když byl se svým otcem na fotbale. Podepsaná karta nebyla nikoho jiného než Davida Beckhama. V budoucnu ji sice Steven musel z finančních důvodů prodat, ale o tom až později.

Poprvé jsem pocítil zakořeněné problémy dnešního systému ve státním sdružení jménem škola. V dětech nerozvíjela talent, jak by měla, ale vše dělala naopak. Za každou chybu, kterou žák udělal, mu byla snížena známka o stupeň dolů. Z toho důvodu se v dětech rozvíjela už od mala schopnost nevybočovat z řady. Je až s podivem jak člověk, který je na něco nadaný, ale zkrátka se netrefuje do školního systému, je od učitele či třídy vyřazen z kolektivu, protože je „jiný“. Většinou tito lidé jsou něčím výjimeční a jsou zde z jediného prostého důvodu. Rozdávát radost pomocí jejich pozitivní energie. A proč se opět vrátím ke škole? Protože zde začala první kapitola zakořenění strachů a obav, které mě od té památné chvíle držely jako ovečku v stádečku.

Jak už jsem říkal, naše škola byla vesnická, a proto jsem se toho nenaučil tolik jako žáci typické městské školy, kde se učili přesně to, co systém vyžadoval. Přesto mi každý den přišel stejný a ničím neobvyklý. Byl jsem proto rád za děti typu Stevena, které učitelé nesnášeli, protože vybočovaly z řady. Sabotoval učení například tím, že hlasitě chrápal. Jednoho dne se dostal do sborovny a do rozhlasu řval slova typu: „Školník ať se rychle dostaví do ředitelny, pan učitel Hawkins už opět rozbil tabuli,“ či „Prasklo potrubí, konec vyučování a běda vám, jestli někoho z vás uvidím mokrého.“

Těmto lidem, jako byl Steven, se také někdy říká „exhibicionista“. Steven měl dar od pána boha bavit lidi. Bohužel jako většina z nás sešel ze své „božské“ cesty a do konce svého života se pouze hledal.

2. kapitola:

Období poznávání mezilidských vztahů

Jak jsem již psal, svoje dětství, až na chození do státního institutu jménem škola, jsem měl krásné a to jen proto, že jsem myslel, že jinak ani žít nemohu. Všechno, co se odehrávalo a jaksi ke mně „chodilo“ samo, jsem bral jako přirozené. Ať už to byl fotbal, kamarádi, humor a věci, které jsem si mohl dopřávat právě proto, že jsem nad nimi nepřemýšlel. Jenže všechny tyto krásné časy končí, když člověk musí jít do „světa“ hledat svoje vlastní Já.

Ve věku patnácti let jsem složil zkoušku GCSE (General Certificates of Secondary Education), a tím skončilo mé „účinkování“ na škole v Newtownu. Škola byla vesnická, a tak jsem musel dále pokračovat na škole, kterou mi vybrali rodiče, a která, podle jejich názoru, byla nejlepší pro mé budoucí zaměstnání. Vydal jsem se tedy na školu ve městě Clocktown, kde jsem měl bydlet na internátě. Nevěděl jsem, co mám očekávat, ale poněvadž jsem si myslel, že škola a později práce v nějaké renomované společnosti pro mě bude vrcholem mého života, byl jsem rád, že mi škola byla vybrána rodiči. Myslel jsem si totiž, že rodiče to se mnou myslí vždy dobře. Ve většině případů to s vámi rodiče myslí dobře, ale k posunu vaší duše po správné cestě životem se stejně musíte rozhodnout pouze vy sami. Loučení ve škole, kde jsem strávil notnou dávku svého času, probíhalo dojemně, jak to na školy, kam chodí maximálně sto žáků, bývá. Pan učitel Hawkins se na nás podíval a řekl: „I já jsem byl kdysi dítě a teď...“ poté se z hluboka nadechl a pronesl: „Učím.“

Opět jsem ve tváři pana Hawkinse viděl něco, co pozoruji u všech dospělých lidí. Je to pocit beznaděje, který lidé pociťují, když začnou povídat o svých snech a touhách. Učení mi šlo samo, a tak jsem měl na závěrečném vysvědčení pouze jedno B z matematiky. Hodinu matematiky prováděl pan Hawkins metodou pokus, omyl, aneb když si zapomněl pomůcky, sčítali jsme mezi sebou svačiny, které nám posléze na „pokusy“, zabavil. Všem nám bylo jasné „odkud vítr fouká“, když na další hodinu chodil s mastnou pusou, máslem a kuřecí pomazánkou na bradě. Se slovy: „No co, tak jsme jenom lidi,“ jsme pokračovali hodinou tělesné výchovy, protože se potřeboval pan Hawkins „vyvětrat“.

Tyto časy mi budou chybět. Bezstarostnost, poznávání nových věcí a neustálé žití v přítomnosti totiž značí přítomnost dětství. I když dětinské chování hodně lidí odsuzuje, dětství je právě ta chvíle, kdy jsme spojení s Vyšším Já a děláme

věci spontánně. Většina mých spolužáků kromě Stevena (který se mnou jel také do Clocktownu, byl vybrán do prestižní fotbalové akademie Clocktownu F. C.), se rozutekla po celém Avalonu za sny, které jim vybrali rodiče a ti šťastnější za sny, které si za podpory rodičů vybrali sami. Bylo léto, a tak jsme jezdili se Stevenem a dalšími kamarády k blízkému jezeru. I když v Avalonu většinou celý rok nepřekročí teploty 25 stupňů Celsia, byl tento rok teplotně nadprůměrný a nebylo výjimkou, že se pět dní po sobě teploty vyšplhaly nad 25 stupňů. K jezeru jsme si často brávali alkohol, který všichni z naší party vzali rodičům. Většinou jsme si s sebou brali lahev staré whisky či pivo nebo víno od tety Brigitte, které nosil Ritchie. Bylo nám patnáct-šestnáct let a stačilo nám málo, abychom byli brzo v náladě. Alkohol měl za důsledek velké množství experimentování. Nebyla nouze o momenty, kdy Ritchie vypil na slunci láhev piva a padl „za vlast“, či že Steven po pár kapkách whisky začínal být agresivní a se slovy: „Já ti ji třísknu,“ nebo „Já, jsem pán, vy nejste nic,“ běhal kolem jezera. I já jsem poznal démona jménem alkohol v tak útlém věku. I když mé stavy po alkoholu byly naštěstí lepší než u obou zmiňovaných kamarádů, stále to byla „jízda“. S alkoholem jsem dokázal bavit nejenom sebe, ale i všechny ostatní, protože jak se říká: „Po alkoholu opadne i vaše poslední zábrana, teď už je jen na vás, jestli je ta zábrana špatná či dobrá pro vás a vaše okolí.“

Většinou mi po alkoholu opadl stud a nervozita, které byly za střízliva můj největší problém. Celá naše rodina si potrpěla na jistoty, a když přišla krizová či stresová situace, dávali svou nelibost jasně najevo. Díky tomu jsem i já měl tento program v sobě pevně zabudován. Naštěstí jsem s fenoménem, kterým alkohol bezesporu je, neměl takový problém, aby si mě ochočil a byl mým pánem. Každý si musí projít také tím špatným, co život dává, protože život je o tom, že sbíráte zkušenosti, ze kterých se poučíte a stanete se lepším člověkem. Bohužel jsem na tuto pravdu přišel až ve středním věku svého života, a proto jsem alkohol bral jako skvělého společníka a nikoliv jako démona, kterému můžete i v horších případech sloužit.

Až do konce prázdnin jsme si užívali přívětivého počasí se Stevenem, Ritchiem a dalšími kamarády ze školy. Jezdili jsme rybařit, na tábory, na kole a hráli počítačové hry, tak jak je zvykem u dětí vyrůstajících v 21. století. Během těchto prázdnin jsem také poznal svou první lásku Emmu. Byla o tři roky starší než já. Potkali jsme se v jednom kempu, když jsme šli se Stevenem a Ritchiem rybařit. Všechny své lásky nepotkáte náhodou, něčím vás omámí, ať už krásou, mluvou či mimickými gesty. Emma mě navnadila svou krásou, což byla (jak jsem později pochopil), zkušenost, kterou jsem měl objevit a rychle z ní vybruslit.

Emma byla společenská holka. Rezavé vlasy, zelené oči a na svůj věk velmi bujné poprsí z ní dělalo bohyni kempu „U Lochneské příšery“. Ve svém věku jsem byl zakřiknutý a s dívkami jsem neměl žádnou zkušenost, takže nemůže být pochyb o tom, že mě Emma se slovy: „Ahoj fešáku, nepůjdeš si se mnou zaplavat?“ dostala do tří vteřin do kolen. Zmohl jsem se pouze na vykoktanou odpověď: „A, a, a, no, no, no? No!“

Emma byla hodně naivní děvče a také ráda experimentovala. Na tom nebylo nic neobvyklého, protože takový byl v našem věku každý. Po koupání a Stevenově konstatování: „Ta je má,“ (jako by to už takhle nebylo vidět), si k nám Emma přisedla a bavili jsme se o tom, odkud jsme a jak často k jezeru chodíme. Nebyla zdejší, a tak ji vše zajímalo. Steven upřel oči na její krásné poprsí a pronesl: „Kde si nakoupila takový vybavení?“

Odpověď přišla okamžitě. Razantní facka přímo na tvář, po které Steven zrudnul a našťavaně odešel plavat do jezera. Po jeho úprku už jsme zbyli jenom já a Ritchie, který se choval zdvořile, a tak jsme nemuseli řešit žádný další konflikt. S Emmou jsme si povídali o všem možném. Během toho jsme si ani neuvědomili, že už zapadá slunce a my musíme domů. Domluvili jsme se tedy, že se na tom stejném místě zítra potkáme znovu. Šel jsem spát a těšil se na další den, protože s Emmou se mi krásně povídalo a při každém pohledu na ni se v mém těle spustil pocit, který připomínal mravenčení. Tento pocit postupoval od hlavy a končil až u prstů u nohou.

Ráno jsem se natěšeně probudil a uvědomil jsem si, že je jeden z posledních dnů prázdnin. O důvod víc si ho užít, pomyslel jsem si a nadšeně vyrazil pro Stevena a Ritchieho. Steven mě počastoval pár „peprnými“ nadávkami za to, že jsem ho „brzy“ v deset ráno probudil ze spaní. Ritchie, syn vojáka z povolání, byl jako vždy nastoupen minutu před desátou u svého bytu se vším potřebným a mohlo se vyrazit k jezeru, kde jsem měl podruhé spatřit Emmu.

Přijeli jsme na místo, usídlili se na stejném místě jako předešlý den a užívali jsme si posledního prázdninového dne. Blažilo mě vědomí, že ji opět uvidím. Byl jsem mladý a neskutečně naivní... Myslel jsem si, že co člověk slíbí, také dodrží, a že i Emmě na mně záleží. Celý den jsem marně čekal na to, kdy přijede a přitom mne napadla jedna krásná myšlenka. Teprve tehdy, když se člověk smíří, že něco mít nemůže, tak to „něco“ přijde. Ve chvíli, kdy jsem se vyrovnával s tím, že Emma už nepřijde, stal se „zázrak“. Emma přišla, když už jsme byli skoro na odchodu. Bylo po půl osmé a začalo se pomalu stmívat. I když jsem v sobě cítil vnitřní hněv, zároveň jsem prožíval velkou radost a mravenčení z toho, že

Emma nakonec přišla a řekla: „Moc se omlouvám, naši mě nechtěli pustit, mám doma problémy, utekla jsem z domu.“

Ve svých „kančích letech“, jak s oblibou říkal strýc Ben, jsem nevěděl, co to jsou starosti a hlavně zodpovědnost. Jediné, co mě v té chvíli napadlo, bylo pozvat Emmu k nám domů. Samozřejmě přes žebřík z boku našeho domu, aby se naši nic nedozvěděli.

Po sérii myšlenek jsem řekl: „Jestli chceš, můžeš spát u nás,“ na což se mi dostalo po dlouhém váhání odpovědi: „Ale tak proč ne.“

Steven a Ritchie se potutelně usmívali a Steven za Emmy zády naznačoval různými posunky, co si o tom, že u nás bude Emma spát, myslí. Bylo už hodně hodin, nasedli jsme na kola a jeli jsme všichni společně domů. Nejdříve jsme dojeli k Ritchiemu domu, kde už na něj čekal otec s obrovskými hodinami a se slovy: „Moje hodiny už dávno odbily tvůj čas a ty furt nikde chlapče.“ Ritchie se pochlapil a jeho otci se dostalo odpovědi: „Promiň, dneska mi to tolik nešlapalo. Snad zas tolik nehoří.“ Bohužel jeho otec pro jeho vysvětlení neměl pochopení, a tak Ritchiemu ušetřil facku. Za zvuku mlasknutí provázeného slovy: „To vás zas někam pustím,“ jsme se s Ritchiem rozloučili.

Pokračovali jsme ke Stevenovi, který měl tolerantní rodiče, a loučení s ním nebylo tak dramatické jako s Ritchiem. Během jízdy k nám domů se mi hlavou honily zmatené myšlenky, jak už to u první lásky bývá. *Jsem připravený? Bude se se mnou bavit?* Tyto a mnoho dalších podobných otázek jsem měl neustále v hlavě. Ještě mnohem více se jich vyrojilo, když po pár ujetých metrech poprosila, abychom někde zastavili a na chvíli si odpočinuli, protože je ze sezení na rámu kola unavená.

Zastavili jsme v nedalekém parku, který byl na kopci, a byl z něj krásný výhled na krajinu. Ten den jsem poprvé zjistil, co to je láska. Sedli jsme si na deku a koukali na hvězdy, které v krásné letní noci zářily na obloze jasněji než měsíc. Bylo zvláštní, že si Emma chtěla povídat jenom o tom, co baví mě a nikdy prakticky nemluvila o sobě. Byl jsem docela „ukecanej“, vlastně mi ani nevadilo, že jsem mluvil celou dobu jen já. Na svůj věk jsem měl poměrně rozumné názory, a když jsem se cítil v bezpečí a v jistotě, býval jsem častokrát i vtipný. Prakticky od dětství jsem byl klidné a hlavně tiché dítě, ale jak to tak bohužel v životě bývá, téměř každého jedinice semele masa lidí, která nenašla své uvědomění na této Utopii. Na povrch vyšlo mé ego a já se naučil být drzý a společenský jako Steven. Dodnes netuším, proč ženy tak silně přitahuje

takové chování mužů. Jednou jsem četl určitý výzkum, že ženy potřebují muže, kteří se vyhýbají pravidlům a zavedeným konvencím, protože v nich vzbuzují pocit vítěze nad svým vlastním životem. Abych příliš neodbíhal od krásné vzpomínky na první společný večer s Emmou, chtěl bych jenom dodat, že v tento den (ať se to někomu může zdát směšné), jsem dostal první opravdovou pusu od ženy, ke které jsem i já cítil sympatie.

Naštěstí to nebyla Marry z vedlejší třídy, která nutně potřebovala dát každému chlapci ve škole pusu, ale má bohyně Emma. Svým jazykem uměla opravdu zázraky. Bylo mi proto jasné, že žádná světice nebude. Něžně jsem ji hladil po vlasech, i když na to moc nebyla. Raději měla ráda kousání do ucha, tahání za vlasy a podobné činnosti.

Po krásně stráveném večeru a mých dokonalých lžích o tom, kde přesně leží jaké souhvězdí na obloze (mimochodem další dobrá zkušenost naučená od Stevena), jsme se vydali k nám domů. Bylo hodně pozdě. Báł jsem se, aby mě naši nepřizabili, protože už určitě měli strach, jestli se mi něco nestalo. Naštěstí byla sobota večer a rodiče se ještě nevrátili z oslavy strýčka Franka, který bydlel na okraji městečka. Situace mi nahrávala, a tak jsem nemusel Emmu tahat nezdvorně oknem. Po dlouhé době jsem si připadal jako dospělý člověk, který zve svou dívku do vlastního bytu. V mých čtrnácti letech to byl celkem fajn pocit, i když trval jenom krátkou chvíli. Emma byla velmi zvláštní a tajuplný tvor, ostatně takové typy zase přitahují nás muže. Neustále se vypyávala na můj život a pokaždé, když jsem se zeptal já, odpověděla: „Můj život není moc zajímavý, povídej mi něco o fotbale.“

To samo o sobě zavánělo průšvihem, neboť ruku na srdce, kolik holek v tomto věku se chce bavit o fotbale, každá druhá holka ho nenávidí. Nedalo mi to a zeptal jsem se, jestli nemá nějaké problémy, o kterých by si chtěla popovídat. Po chvilce zaváhání odpověděla odtažitými slovy: „Proč bych měla mít nějaké problémy?“ Mrzelo mě, že se nechce svěřit a tak jsem odsekl: „Celé hodiny se bavíme jenom o mně, když se zeptám na tvůj život, neřekneš mi o něm půl věty.“

Bylo vidět, že váhá, ale pak mi vyprávěla o svých problémech doma a o tom, jak ji otec terorizuje. Již od dětství jsem věděl, že mám předurčeno lidem pomáhat, aby našli správný směr života. Vždy, když došlo na nějakou radu, poradil jsem správně a s velkou rozvahou. Jenže jsem dlouho zapomínal na to, že i já mám právo být šťastný. Více jsem dával, než přijímal, a tak jsem většinou býval velmi unavený a vyčerpaný. V té době jsem nevěděl, že to je část mého

poslání a ještě dlouhou dobu jsem to ani vědět neměl. Emmě jsem mohl poradit jediné řešení: „Přestěhuj se k strýčkovi Frankovi. Od té doby, co ho opustila žena, je celé dny sám a měl by určitě radost, že mu konečně někdo doma opět rozzáří místnost smíchem a radostí.“

Po pár minutách odmítání a přemlouvání mi slíbila, že se o tom aspoň pokusí přemýšlet, a tak jsme šli spát ke mně do pokoje. Netuším proč, ale už tehdy jsem byl „jiný“ než všichni ostatní a na Emmu jsem nic nezkoušel. Nejen proto, že v mém věku jsem neměl prakticky žádné zkušenosti, ale hlavně proto, že jsem v myšlenkách plánoval, jak dostat Emmu ke strýčkovi Frankovi tak, aby máma nešílela a Emmin táta nedělal problémy.

Okolo jedné hodiny přišli „naši“ z večírku a jejich příchod byl provázen otcovým monologem, který zněl následovně: „Prošel si dveřmi... Dobrý. Manželku dovedl domů, dobrý. Auto zavřel? Možná... Spaní v posteli? Ale co, gauč taky dobřej.“

Poté jsem uslyšel zvuk našeho rozvrzaného gauče a prudký náraz otce na matraci. Maminka posilněna pár skleničkami vína, zažertovala: „Zvykej si,“ a následovala další rána, tudíž jsem pochopil, že místo komfortní postele spolu spali na malém gauči. Naši měli spolu krásný vztah. I po mnoha letech se neustále něčím překvapovali a dělali si naschvály, čímž posunovali svůj vztah na další úroveň.

Takto nějak končil jeden z posledních dnů mých prázdnin. Já jsem usínal s Emmou v posteli a naši spolu na gauči. S obavami jsem si představoval, co se bude další dny dít, a tak jsem usnul až pomalu nad ránem.

Když jsem se ráno probudil, otočil jsem se a prohlížel si Emmy krásnou tvář. Oválný tvar obličeje a její rezavé hebké vlasy z ní dělaly skutečně božské stvoření. Den začal velmi příjemně, ale já jsem stále ještě nevěděl, jak dostat Emmu nepozorovaně z domu. Vzhledem k tomu, že naši si ustlali přímo v obýváku, byl můj úkol ještě těžší, než by se na první pohled mohlo zdát. Náš dům byl typický starý rodinný domek. Podobných domků bylo v Avalonu snad více než aut. Navenek vypadal jako každý druhý dům, ale uvnitř byl velmi útulný. Jediná nevýhoda tohoto domu, která mi vůbec nehrála do „not“, byla ta, že schodiště bylo ze dřeva. Každý krok byl v naprostém tichu ranních či nočních hodin slyšet dvakrát tak hlasitěji.

Z přemýšlení mne vytrhla ruka, jejíž dotek jsem vnímal na svém rameni. Všechny myšlenky, jak se Emma dostane nepozorovaně domů, zmizely

a nastoupily úplně odlišné, mnohem příjemnější. Jak by řekl můj strýček: „Malá lež nikdy nikomu neuškodila,“ a tak jsem se rozhodl, že řeknu našim o své nové „přítelkyni“. Emmě jsem navrhl, že bychom si mohli zahrát hru s názvem „Moje první láska“. Táta by byl pyšný a máma by to vzala také s klidem. Emma mě políbila a řekla: „Proč bychom si na to měli hrát?“

Vzala mě za ruku a šli jsme dolů po schodech za rodiči, kteří se mačkali na polorozpadlém gauči. Jakmile matka spatřila, že je vedle mě dívka, ze skoro umírajícího tvora se jako mávnutím kouzelného proutku stal bdělý a pozorný člověk, zatímco otec stále nereagoval a pokojně spal.

„To je mi ale milé překvapení,“ řekla matka a snažila se stát na nohou a vypadat jako rázná hlava rodiny: „Já jsem Emma, těší mě,“ odpověděla Emma.

Já jsem obdržel „smrtící“ pohled od matky, který se vzápětí proměnil ve vlídný pohled na Emmu doprovázený odpovědí: „Moc mě těší, Newmanová, mockrát se omlouvám za tuhle situaci, ale nečekali jsme žádnou návštěvu.“ Poté na mne opět zaútočil „smrtící“ pohled matky.

„No víte, my chodíme s Jonathanem do stejné školy a já bydlím v sousedním městě. Včera jsme se zdrželi, a tak mi Jonathan nabídl, že bych mohla přespat u vás.“ Pohled mé matky se naštěstí vracel do normálu, i když se velmi těžko dalo odhadovat, zda opět viníka nesežehne plamenem.

„Jsem ráda, že má Jonathan kamarádku, pojdte, udělám vám něco k snídani,“ řekla matka a šla do kuchyně zapnout sporák. „To není potřeba,“ řekla Emma. „Určitě máte hlad, bůhví dokdy jste studovali,“ řekla máma a s potutelným úsměvem na tváři šla dělat snídani.

Můj plán říct mámě, že Emma je moje přítelkyně a zároveň první láska, vzal za své, a tak jsme šli s Emmou a mámou posnídat. Táta značně „společensky“ unaven nejevila známky života, natož nějakého zájmu o to, že má ve svém domě návštěvu. Máma zkusila ještě jeden zoufalý pokus otce vzbudit větou: „Drahý, nekousej ten gauč, když je tu ta návštěva a pojd' si dát radši snídani.“ Jak jsme všichni předpokládali, tento pokus byl marný.

Víkend, o kterém právě vyprávím, byl posledním prázdninovým víkendem. V pondělí jsem se stěhoval do nové školy, která mě měla naučit, jak se stát vynikajícím právníkem tohoto systému. I když mě právo v ten čas nezajímalo, myslel jsem si, že rodiče to s dítětem myslí dobře, a proto jsem dal na jejich radu. V patnácti letech jsem ještě sám sobě neporozuměl a nevěděl jsem, co moje duše potřebuje k tomu, abych byl šťastný. Jak už máte v osudu napsáno,

lidé, které potřebujete na cestě životem, s vámi zůstanou a ti, které nepotřebujete, jednoduše odejdou. Ostatně to byl důvod, proč do stejného města jela studovat i Emma.

Jak už jsem psal, Steven byl vybrán do akademie fotbalového klubu Clocktown F. C., a tak mě na mé další životní cestě doprovázel i on. Nového prostředí jsem se až tolik nebál, protože jsem věděl, že své blízké, až na moji rodinu, budu mít poblíž.

3. kapitola:

Období experimentování

Kalendář ukazoval datum 1. září 2007 a já jsem poprvé opouštěl svůj domov na delší dobu než jeden měsíc. Je to zvláštní pocit, když víte, že opouštíte místo, kde jste vyrostli, zažili první krůčky, cítili pocit jistoty, bezstarostnost a vše objímající lásku. Víím, že někdo utíká z domova dobrovolně, protože zažíval špatné dětství, a pak se tyto problémy s člověkem táhnou celý život, ale já bych doma klidně zůstal až do třiceti let. Proto odsuzuji lidi, kteří své problémy, špatné návyky a negativní emoce přenášejí na dítě, které si svůj pozdější život díky tomu nesmírně komplikuje. Píši tyto věci právě proto, že jsem zažil obě odlišné tváře výchovy. Jedna mých rodičů, kde vše fungovalo tak jak mělo a druhá, kde naopak v rodině nefungovalo nic.

Do Clocktownu jsme jeli třemi auty. Steven si s sebou bral i malou fotbalovou bránu, která zabrala skoro celý kufr a nafukovací bazén, s kterým jsme si prý měli zvýšit naši prestiž u holek na škole. Emma přijela se svými rodiči těsně po poledni s daleko menší „náloží“ v zavazadlovém prostoru. Okolo druhé hodiny odpoledne jsme se vydali směrem Clocktown.

Hodně lidí zná ten pocit, kdy se loučí s domovem, i když je to jen na pouhou chvíli. Jak jsem již psal, zároveň jsem se těšil na nová dobrodružství, ale měl jsem i obavy z toho, co mě v novém prostředí čeká. Dnes si myslím, že mít z něčeho obavy a strach je pro „poutníka“ na této planetě téměř přirozenost, protože lidé se učí bát s takovou lehkostí, že kdyby se takto zaměřili na pozitivní věci a cíle, bylo by na světě velké množství šťastných a úspěšných lidí. Bohužel tento systém nenapomáhá k tomu, aby byli lidé kreativní. Systém napomáhá tomu, aby lidé neuvěřili tomu, že všichni na této planetě jsme pány a tvůrci svého života. Období, kdy jsem se chystal postavit na vlastní nohy a dotvořit si své názory na svět, mě názorově posunulo jen velmi málo, ale i tak bylo obohacující. Pokud se někdo z vás v této části vyprávění o životě na střední škole zahlédne či si vzpomene, že se mu odehrávalo něco podobného, budu jen rád.

Po dlouhé a náročné cestě jsme dojeli do obrovského areálu. Jelikož Emma chodila na dívčí školu, která byla od mé vzdálená asi dva kilometry, nestačili jsme se ani domluvit, kde se zítra sejdem. Steven, který byl evidentně

v dobrém rozmaru, neustále mluvil do vysílačky, kterou jsme si pořídili v obchodu s elektronikou.

Steven byl ve svých 17 letech velkým milovníkem žen, i když jen z hlediska fyzického vjemu nikoliv vnitřního. To je ovšem v tomto „telecím“ věku naprosto normální. Jelikož jsme nikdy nezažili (jako asi 80 procent našich vrstevníků v tomto věku), co to je milování se ženou, považovali jsme tento akt jako něco neuvěřitelného a nemyslitelného. Každého, komu se to podařilo, jsme považovali za hrdinu a „chlapa“. S velkou slávou a troubením Stevenova otce, který byl fotbalovým fanatikem a tyto praktiky měl naučené zřejmě z fotbalu, jsme dojeli na místo.

„Váú,“ řekl Steven, když viděl rozsáhlou budovu, která vypadala jako zámek. Doprovázení slovy našich otců: „Tak si to užijte chlapci,“ jsme vyrazili na první prohlídku našeho budoucího domova.

Jelikož pokoje byly v rozmezí pro dva až pět lidí, počítali jsme i s variantou, že bychom mohli mít až tři spolubydlící. Tato varianta se naštěstí nevyplnila a dostali jsme pokoj pro dva, tudíž i osud a náhody nám byly nakloněny. Mimochodem žádná životní situace, která vám přijde do života, není „náhodná“. Veškeré situace si přitahujeme my sami. Ať vědomě či podvědomě.

První den v nové škole byl hektický, ale postupem času jsem zjistil, že takové dny na škole jsou skoro každý den. Přeskočit z poklidného městečka do rušného velkoměsta v Clocktownu byl pro mě velký šok, ale bylo nám šestnáct let a vyjukaní jsme byli prakticky všichni. Na sedmou hodinu jsem měl domluvenou schůzku a Steven šel obhlédnout areál, kde hledal nějaké „oběti“ a potenciální kamarády. Steven byl člověk, který uměl manipulovat umně s lidmi. I já jsem měl tendence podléhat jeho manipulaci. Projevovalo se to tím, že kdykoliv něco vymyslel, nedokázal jsem říci ne.

Ten den, když jsem pospíchal z pokoje a otevřel dveře, jsem vrazil do holky, která podle vzhledu vypadala na patnáctiletou dívku.

„Stačilo zaťukat, nemusíš stát za dveřmi,“ řekl jsem přidržené dívce, která měla krásné havraní vlasy a protáhlý obličej, ve kterém se vyjímalý zářivě bílé zuby.

„Promiň, ale zrovna mi spadla rtěnka před tvými dveřmi a ty jsi je otevřel,“ řekla.

„Zajímavá náhoda,“ řekl jsem, a jelikož jsem poslední dobou různých „náhod“ zažil poměrně hodně, začal jsem uvažovat, jaké příčiny tato lidská shledání mají.

„Pospíchám, rád jsem tě potkal,“ řekl jsem a ve chvíli, kdy jsem se chtěl zeptat na jméno mi bylo odpovězeno, aniž bych vyslovil otázku: „Lucy,“.

„Johnatan,“ odpověděl jsem trochu provinile, že jsem se první nepředstavil já.

Všeobecně jsem měl v tomto věku problém se ženami, a jak mi většina z vás dá za pravdu, období experimentování, prvních selhání a zároveň úspěchů bylo jedním velkým dobrodružstvím. Nejen proto, že jsme se radovali z něčeho nového a nepoznaného, ale hlavně proto, že jsme dokázali žít a nalézt to, že ve svém srdci máme něco, čemu se říká láska, city a vzájemné sympatie.

S úsměvem jsem se podíval na Lucy a se slovy: „Určitě se ještě potkáme, moc rád jsem tě potkal,“ jsem utíkal za Emmou, která už na mě netrpělivě čekala. Věděl jsem, že nesnáší zpoždění, a tak jsem utíkal jako o život, jen abych to stihnul. Nakonec jsem to stáhnul z pěti minut na třiminutové zpoždění. Jenže bohužel i tři minuty byly pro Emmu moc. Její „vražedný“ pohled mluvil za vše. Bohužel jsem vždy poslušně sklopil hlavu a nechal si od Emmy všechno vyčíst.

Vlastnost, kterou nazývám „hodný chlapeček“, jsem si v pozdějších dobách hodně vyčítal. Je to jedna z nejhorších vlastností, kterou člověk může mít a bohužel jsem ji měl i já. Tato vlastnost se projevuje tak, že chcete být s každým za dobře a s každým kamarád, i když názorově je daný člověk úplně někde jinde, než jste vy. To způsobuje „hodnému chlapečkovi“ obrovské potíže, protože se dostává do prostředí a zažívá situace, které vnitřně vůbec nechce prožít a ani by prožít neměl. Zbavení se návyku chování „hodný chlapeček“ se dá udělat jedinou věcí, a to vážít si sebe samotného a vytvořit si cíle, pro které chceme žít. Poté zmizí pocit, že se musíme všem zavděčit. My lidé, jsme božská stvoření a jedině my můžeme žít náš život, nikoliv někdo jiný.

„Kde jsi byl? Zase někde se Stevenem, že jo?“ pozdravila Emma a z jejich slov sálala zloba.

Chtěl jsem s ní dojít aspoň na druhou stranu silnice, a tak jsem nemohl říci, že jsem se zakecal se sympatickou holkou na chodbě.

„Promiň, byl jsem unavený z cesty a usnul jsem,“ řekl jsem provinile. Můj strýček vždycky říkával, že milosrdná lež je jedna z nejlepších lží, co může člověk

použít. Poněvadž měla opravdu velkou úspěšnost a Emmu většinou obměkčila, používal jsem tuto „fintu“ i nadále.

„No dobře, ale ať už se to víckrát neopakuje,“ řekla Emma a dala mi chladnou pusku na tvář. V té době jsem byl naivní a nevěděl jsem, jak se vlastně láska pozná, a i v pozdějším věku bylo komplikované zjistit pravý význam tohoto slova. Kino jsme stihli „jen tak tak“ a zbyla na nás pouze místa vepředu, což Emmu dostalo opět do nálady, kterou označuji „žena, jenž má své dny“. Za celý film mi řekla pouze jednu větu a to: „Buď ticho.“

To by asi nebylo až tak nenormální, protože u filmu se většinou má mlčet, ale že neopětovala ani moje doteky? S tím jsem se setkal poprvé, a bohužel nikoliv naposled. Tyto takzvané omyly lásky se vyskytují ve světě z důvodu toho, že si lidé hledají partnera proto, aby nebyli sami, aby měli pravidelný sexuální styk, a aby nebyli ve společnosti považováni za slabochy bez partnera. V mém případě to bylo spíše „adolescentní“ pravidlo lásky, které se vyznačuje jedním hlavním aspektem a to je zažít dobrodružství a poznávat ženské pokolení zejména z té fyzické stránky.

Po skončení filmu jsme beze slova došli až k internátu, kde bydlela Emma. Rozloučili jsme se slovy: „Tak zítra ahoj,“ a každý jsme odešli svým směrem.

Bylo to hodně zvláštní. Člověk měl v sobě lásku, ale zároveň strach z toho, že ta osoba jej nemá ráda, a že dělá vše špatně. Tím si bohužel vybudujete nezdravé přesvědčení, že za veškeré negativní reakce člověka, kterého máte rádi, můžete vy, a tak se začnete měnit. Měl jsem kamaráda, který se z ortodoxního punkera stal posluchačem popové muziky a uhlazeným metrosexuálem jen proto, aby se zavděčil své dívce, která byla nesmírně krásná. K tomuto příběhu se hodí jedno přísloví, které je sice trochu vulgárnější, ale myslím si, že v dnešním světě se vulgárnější slůvko ztratí jako zrnko písku na Sahaře. Toto přísloví zní: „Pochva proti vodě, utáhne tři lodě.“ Je smutné, jak v dnešním světě se v domácnosti mnohdy stává hlavou rodiny žena a nikoliv muž. Deje se tak proto, že muž nemá dostatečné sebevědomí.

S hlavou plnou nepříjemných myšlenek jsem došel zpět na „kolej“. Celou noc jsem pak přemýšlel, co všechno z mé strany bylo špatně a co všechno udělala špatně Emma. Dnes vím, že největší chybu jsem udělal v tom, že jsem přemýšlel, co je špatně na chování jiného člověka, když jsem podvědomě věděl, že špatnou věc jsem udělal já. Vytvářet domněnky je totiž velmi častá chyba

většiny z nás. Bohužel i já jsem nebyl výjimkou. Tato vlastnost mi zůstala také velmi dlouho až do osudné chvíle, kterou budu popisovat v dalších kapitolách.

Mou velkou chybou bylo, že jsem si vytvářel negativní „scénáře“ o tom, jak bude následující den vypadat, a tím jsem si vytvářel špatnou realitu. Dnes vím, že když mám negativní emoce, stačí tyto emoce přeměnit v pravý opak a přede mnou se začnou objevovat nové a daleko lepší situace.

Další den jsem se probudil okolo desáté hodiny a pohled mi padl na Stevena, který ještě spal. Vydával velké množství energie během dne, a proto pro něj nebyl problém naspát více jak devět hodin denně. Oblékl jsem se a šel se porozhlédnout po městě. Clocktown byl obklopen zvláštní, krásně tajemnou atmosférou historického města a já, jako většina vesničanů, se z měst těšil. Většinou (i když je to spíš tragické než komické) chce většina lidí, kteří bydlí na vesnici do měst, a lidé, kteří bydlí ve městě, touží po životě na vesnici. Mnoho lidí se neumí radovat z toho, co má. Já jsem si ve svých šestnácti letech užíval života plnými doušky, i když jsem jím byl tak trochu vláčen a neměl jsem ani potuchu, že si můžeme život vytvářet sami a hlavně, že lidé, které potkáváme, jsou odrazem našeho chování.

Jak jsem již psal, chodil jsem po Clocktownu a v hlavě mi běželo to, že si vše moc беру. Nedokázal jsem vytěsnit z hlavy vzpomínku na včerejšek, kdy jsme se s Emmou kvůli „prkotině“ odcizili. V myšlenkách na včerejší nemilou zkušenost jsem potkal na ulici neobyčejný pár. Muž byl na vozíku a neměl nohu. Žena, která stála za ním, se o něj laskavě starala. Sedl jsem si na lavičku a chvíli jsem pár pozoroval. Byla na něj milá, nazývala ho slovy: „Lásko, broučku, čumáčku.“ Cítil jsem z nich zamilovanost a silné energetické pouto.

Tehdy jsem ještě nevěděl, že to bylo znamení ze „shora“, abych si uvědomil, že láska s Emmou není tou pravou láskou, kterou by měl prožít každý z nás. Bloudil jsem cizím městem a také ve svých myšlenkách. Zastavil jsem se u klubu, kde kdysi dávno hráli slavní Turtles. Byl jsem se podívat na městském stadionu a také na fotbalovou akademii, kde měl zrovna Steven trénink. Fotbal jsem miloval právě kvůli Stevenovi, který mě k fotbalu doslova dokopal. Hodně matek a otců chce, aby jejich syn byl nejlepší, a tudíž vedou jejich první krůčky někdy až za hranici morálky. Mým fotbalovým „otcem“ byl právě Steven. Opět to byla takzvaná „skrytá manipulace“, které hodně lidí podlehne, aby se zavděčilo kamarádovi či kamarádům. Já jsem si ovšem postupem času fotbal opravdu oblíbil. Každou neděli jsem hrával za naše městečko a tato záliba v podstatě vyplňovala můj volný čas na hodně dlouhou dobu. Po procházce

ulicemi Clocktownu jsem se ocitnul před obrovskou budovou s nápisem „F. C. Clocktown“. Nebylo to nic jiného než věhlasná fotbalová akademie Clocktownu.

Vešel jsem dovnitř a v chodbě narazil na zachmuřeného člověka, zřejmě vrátného. „Kampak mladej?“ spustil na mě typickou hantýrkou vrátných. „Za kamarádem, má tady trénink, tak se jdu podívat,“ řekl jsem.

„Seš snad jeho máma nebo co? No nic, pro dnešek se jít podívat můžeš, ale ať už tě tady víckrát nevidím!“ řekl nabroušeně vrátný.

Pokýval jsem hlavou a šel se podívat do areálu. Můj největší problém a velký problém všech mladých lidí byl prostý. Bral jsem jako fakt vše, co mi druzí říkali a nikdy jsem o tom nepochyboval. Nevěděl jsem, že to, co mi říkají, je jen výplod jejich emocí a programů, které v mozku mají. Lidé jsou naprogramováni výchovou či prostředím, ve kterém vyrůstali. Tento postoj ke světu má spousta lidí zakotvený ve svém mozku na celý život a nikdy si neuvědomí, že jediný, kdo si může pokazit nebo naopak zlepšit svůj život, jsou jen a jen oni sami.

V areálu jsem si sednul na tribunu, která měla asi deset řad. Díval jsem se na konec tréninku. Zrovna se hrál „modelový“ zápas mezi mladším a starším dorostem. V tu chvíli jsem si uvědomil, co jediné mi na fotbalu vadilo. Hráč musel poslouchat příkazy trenéra, a pokud nebyl velká osobnost, zápasy hrál prakticky tak, jak trenér chtěl a podstata fotbalu, kterou měla být radost, se vytratila. Jsem zastáncem toho, že veškeré sporty, které člověk dělá, by měly přinášet hlavně radost ze samotné hry. Když jsem viděl Stevena, který měl dvoufázové tréninky kromě úterý každý den, říkal jsem si, že na této úrovni je radost ze hry úplně pryč. Steven byl talent, kterého zničilo to, co většinu mladých lidí. Bylo to jeho obrovské a neuvědomělé ego.

Po tréninku za mnou Steven přišel a řekl, že se půjdeme projít s holkami z koleje, které včera potkal. Steven nesnášel odmítnutí, a tak ani nepočítal s tím, že bych řekl ne. Dnes jsem s Emmou nic domluveného neměl, a tak jsem kývnul na Stevenův návrh.

„Dobře, vysprchuju se a za půl hodiny jsem venku. Jak se ti tady líbí?“ řekl Steven. „Ale jo, máte to tady moc hezký,“ odpověděl jsem s pohledem upřeným na znak fotbalové klubu. S poťouchlým úsměvem mě Steven poplácal po rameni se slovy: „To víš, kdybys byl o trochu lepší, mohl bys tu být taky.“

Opět na povrch vylezlo jeho ego. V té době jsem nevěděl o mezilidských vztazích tolik, abych pochopil podstatu obrovského ega, tudíž jsem to nechal být. Ostatně jako vše, co se Stevena týkalo.

Když jsme jeli autobusem na domluvené místo, které vybral Steven, a kde jsme se měli setkat s holkami, povídal mi o tom, jak je jeho trenér strašný idiot a fotbalu vůbec nerozumí. Povídal mi, že by snad bylo lepší, kdyby na jeho místo zvolili psa, který by do toho tolik nežvanil. Svě nadávání a neuvědomělé ego si vybil na řidiči autobusu, kterého počastoval pepnými výrazy typu: „Otevři, ty magore,“ nebo „Ani dveře to neumí otevřít opičák autobusácká.“

„Krásné“ egoistické vystoupení Stevena bylo u konce a my jsme vystoupili z autobusu a šli po ulici kolem parku, kde starý pán krmil holuba. Vypadal na osamělého tuláka. Bylo mi ho líto, protože už měl svůj věk. Vypadal opuštěně a zanedbaně. Bohužel Stevenovi tito lidé připadali vždy jako snadný terč, a tak se takovým lidem neustále posmíval a pošťuchoval je.

„Podívej, sám nemá co do huby a krmí holuby, blázen,“ řekl Steven a začal se hlasitě smát. Mne naopak napadlo, že ten tulák má zlaté srdce. Protože jsem však byl „hodný chlapeček“, dostal jsem se do situace, kterou jsem vnitřně cítil jinak, ale neuměl jsem Stevenovi odporovat.

Po scéně s tulákem jsme došli před hospodu se zvláštním názvem „Volba“, kde jsme měli sraz se Stevenovými holkami. Jedna z holek mi byla povědomá. Dlouhé havraní vlasy, hnědé oči a dlouhé nohy. To nemohl být nikdo jiný než Lucy.

„Ahoj,“ řekla s úsměvem, který by rozzářil snad celý Clocktown. V tu chvíli jsem přestal vnímat nepřetržitý proud řeči její kamarádky.

„Ahoj, co tady děláš?“ s údivem jsem se podíval na Lucy.

„No, co co, nejsi rád, že mě zase vidíš?“ řekla Lucy a pohnula obočím tak, jak to umí jenom ona. „Jak se to vezme, musím jít za kamarádkou a nemám moc času,“ řekl jsem.

Tou kamarádkou jsem myslel Emmu. Před hodinou mi napsala, že se nudí a chtěla by mě vidět. Do takové situace se dostane každý z nás, kdo řeší dilema, pro koho se rozhodnout. Člověk by měl vyslyšet svou intuici, své podvědomé Já, které však u většiny z nás přebije mozek. Člověk zůstane s „nesprávnou“ osobou kolikrát jen proto, že by se cítil provinile atd.

Stále jsme na sebe s Lucy užasle koukali, když se ozvalo: „Tak půjdeme do Mac Ronaldu, vy hrdličky.“ Hlas patřil samozřejmě Stevenovi, který zavelel, a šlo se. Mimochodem Luciina druhá kamarádka se jmenovala Karin a její rodiče pocházeli z Halifornie. Do Avalonu se vydala, protože zde měla babičku a chtěla

poznat místní kulturu. Její přízvuk byl trochu odlišný od našeho, ale i tak se jí dalo s přehledem rozumět.

Zašli jsme tedy do prvního Mac Ronaldu. Jelikož byl začátek týdne a ještě jsme měli kapesné od rodičů, mohli jsme se „rozšoupnout“. Dali jsme si všechno, na co jsme měli chuť. Po objednání jsme si sedli ke stolu pro čtyři lidi a opět mi to nedalo a zeptal jsem se Lucy, co tady dělá.

„Nevím, přišlo mi to, jako kdybychom se měli vidět,“ odpověděla na moji zvědavou otázku. „No dobře, ale jak ses tady ocitla,“ řekl jsem a upřeně se díval do jejich krásných hnědých očí.

„Potom co jsi včera odešel, jsem odpoledne potkala Stevena a ten mi řekl, že tě zná,“ řekla Lucy a pokračovala: „Tak jsme se domluvili, že si půjdeme někam sednout.“

„Taky to tady neznaj, dobrá kulišárna, ne?“ vložil se do dialogu Steven a nenápadně mě pošťouchl nohou pod stolem.

„Tak to je mi teda vážně náhoda,“ řekl jsem a nenápadně jsem Stevenovi dupnul na nohu.

Samozřejmě, že tato „náhoda“ přišla v ten nejméně vhodný okamžik, protože za dvě hodiny jsem se měl setkat s Emmou. Kdybych jí napsal, že nemohu, nebo nedej bože, že se zdržím, tak by (jak výstižně říkával můj strýc), má zadnice poznala středověk.

Kdysi jsem nevěděl, jak s takovými rozhodnutími naložit a většinou jsem se rozhodoval špatně. Jediné, v čem jsem se rozhodoval dobře, byly mezilidské vztahy. Mám pocit, že tuto oblast v mém životě intuice zvládala a věděla, kdy mě nějaký vztah ničí a kdy mě naopak rozvíjí. Bohužel zrovna v tomto konkrétním případě jsem se rozhodl špatně, a přestože mi s Lucy, Karin a také překvapivě se Stevenem, který se poprvé choval normálně (což u něho bylo velmi neobvyklé), bylo fajn, musel jsem se vydat za Emmou. S Lucy jsme se bavili o všem možném. Zejména tedy o škole a o tom, kde se narodila, co má ráda a jestli ráda hraje na počítači. Bohužel jsem měl dva zmeškané hovory na telefonu a půl hodiny do shledání s Emmou. Vyhrál nade mnou strach, a tak jsem se rozloučil se slovy, že musím jít.

„Počkej, snad nenecháš jít Lucy na koleje samotnou,“ řekl Steven a dodal: „My s Karin jdeme jiným směrem,“ provinile jsem se podíval na Lucy a nic jiného mě nenapadlo než: „Promiň, musím jít.“

V tu chvíli jsem si připadal jako blb, který si nedokáže utřídit své priority a raději jde tam, kde na něj čeká jistota. Taková rozhodnutí jsou vítězstvím našeho strachu. Nevíme, co se stane, pokud bychom odmítli někoho, s kým jsme jen ze zvyku či kdo už nám nevyhovuje a půjdeme tam, kam nás srdce táhne. V tu chvíli strach sežene spoustu rozumných důvodů, proč se tak stát nemá, proč bychom měli setrvat tam, kde nám není dobře a cítíme se nepohodlně. Strach je neuvěřitelně silný protivník.

Celou cestu za Emmou jsem měl před očima smutný pohled Lucy, který kontrastoval s očekávaným a našťvaným pohledem Emmy. Ani jsem vlastně nevěděl (jako hodně lidí v mém věku), proč s ní jsem. Spíš jsem bral dívky jako kamarádky, které mi poskytují prostor ke zkoumání jejich těla. Byl jsem ještě panic, a jako každý kluk v tomto věku jsem toužil po tom, aby tento potupný titul byl ze mě sňat.

Když jsem byl skoro na místě, velmi silně mě píchlo na hrudi. Pokud někdy ucítíte něco podobného či si uvědomíte pocit sevřeného hrdla, je to tím, že děláte věci, které vaše duše nechce. Dokonce vám dává pocitově najevo, že chce být někde jinde. V mém věku jsem tyto pocity ignoroval a jako většina lidí jsem myslel, že na mě leze nějaké nachlazení. Mýtus jménem nachlazení, který pěstují zejména farmaceutické společnosti, je v dnešní době hodně rozšířený. Stačilo by si uvědomit, že to, když nám tělo signalizuje nějakou nemoc, je svým způsobem dar, protože nám tím říká: „Měl by si přestat s tím, co děláš, protože tě to ničí.“

Hodně lidí tento dar těla nevnímá a dělá dál věci, které vnitřně nesnáší a pak se diví, že je jim neustále špatně a mdlo. Většina lidí pak tyto příznaky tlumí různými léky, aniž by si uvědomili jejich příčinu.

I mně v té chvíli bylo velmi špatně, protože má duše věděla, co bude následovat. Došel jsem až k internátu, kde stála Emma. Místo pozdravu jsem dostal facku a se slovy: „20 minut zpoždění?! To si snad ze mě děláš prdel!“ jsem se dočkal vřelého přivítání. Místo toho, abych se otočil a běžel za Lucy, jsem se po facce, jako nějaký duševní chudák, Emmě omluvil.

Pokaždé, když si vzpomenu na tuto událost, uvědomím si, jak dlouhou cestu jsem ušel a kolik nepříjemných situací jsem si musel odžít, abych byl šťastný a svobodný. Prakticky už jsme si neměli s Emmou co říci. Bohužel jsem nikdy neměl kuráž na to, se s holkou rozejít, i když jsem věděl, že ten vztah nikam nevede a ani jednoho z nás nenaplnuje. S Emmou jsme seděli na polorozpadlé

lavičce nedaleko internátu. Mé ego bylo extrémním způsobem naštvané a uražené. Tomu všemu nasadila Emma korunu, když dělala jako by se nic nestalo.

Seděli jsme vedle sebe a mne napadala jedna otázka, která někdy napadá každého z nás. Ta otázka zněla: „Proč zrovna já?“ Samozřejmě všichni toužíme po odpovědi, ale ta většinou jen málokdy přijde. Když jsem se tak na té lavičce díval na hvězdy, uslyšel jsem hlas, který pravil: „Na co tak blbě čumíš, jestli ty budeš někdy šťastnej, tak pak už nevím,“ myslel jsem si, že to řeklo svědomí, ale k mému údivu tuhle větu dokázala „vypustit“ z úst Emma. Vesmír mi opět dával znamení, které jsem nemohl a ani ještě v tu chvíli zřejmě neměl pochopit a zpracovat. To poselství znělo: „Zbav se jí co nejrychleji a buď znova šťastný.“

„Víš, napadlo tě někdy, že někde na tebe čeká ten pravej a ty ho třeba nikdy za svůj život nepotkáš?“ řekl jsem potom, co mě Emma osočila. Prakticky už jsem neměl co ztratit, a tak jsem v sobě našel odvalu, co se ukrývala někde na dně mne samotného.

„Co to meleš? Ty nejsi normální, s kým to chodím panebože?“ řekla Emma a její pohled byl vražednější než pohled rozrušeného býka.

„Když nejsem normální, tak si najdi jinýho,“ řekl jsem a pomalu jsem začal vstávat z lavičky. Po další větě jsme se rozešli navždy.

Emma potřebovala kluka vlastnit. Potom, co jsme se rozešli, si do dvou dnů našla nového chlapce. Takových lidí je mi líto, protože nedokáží být sami se sebou a neustále si hledají partnera, aby od sebe oddálili své problémy uhnížděné hluboko uvnitř jich samotných. Ano, opravdu jsme se po této noci rozešli a dodnes si vzpomínám na tu větu, kterou jsem ani říct nechtěl a sám jsem se divil, co jsem to řekl.

„Víš, chtěl jsem s tebou mít akorát sex, nic víc, prakticky tě asi ani nemám rád, a bude lepší, když to ukončíme, ty krávo blbá.“

Ano, toto jsem dokázal říct. Nebyl jsem to ovšem já, nicméně moje ego a podvědomí, které mě drželo tam, kde jsem byl, a nutilo mě potkávat lidi, které jsem nechtěl. Po této větě jsem obdržel další facku od Emmy. Tentokrát dvakrát tak prudší a se slovy: „Už tě nikdy nechci vidět, ty kreténe!“ skončil můj první vážný vztah se ženou.

Co si budeme nalhávat. Jen malé procento lidí ve svém životě skončí s první ženou, do které se zamiluje. I já jsem ve svém životě měl potkat více žen než jen

Emmu a popravdě jsem za to rád. Představa, že bych byl celý život s Emmou, mě i teď někdy budí ze spaní.